

dobro, umeti je lahko, čebela je nad vse snagoljubna živalca, ali sila kola lomi! Zatorej glejte, čebelarji, da poleg hrane, skrbite čebelam tudi za vodo!

Naprave za vodo so lahko razne. Za silo zadostuje vsaka čepina. Bolje pa je in stane malo truda, da se izdolbe lesena, podolgovata plitva posoda, še najbolje pa kakega pol metra plitva koritca, katera naj se nalivajo z vodo ter pokrivajo z mahom ali s koščkom kake volnate reči. Tako čebele lahko, kadar jim je treba, srkajo vodo, pa vendar ne utonejo, kakor se jim po drugih krajih mnogokrat godi.

Kdor pa hoče svojim čebelam posebno postreči, naj izvoli kak solnčen, tih kotiček blizu čebelnjaka (kakih 4—6 metrov proč), opazi naj ga z leseno, do metra visoko steno proti jutru in večeru, da jih ne bodeta burja in sever nadlegovala, ter postavi v zatišje 2—3 koritca. Solnce ogreva vodo, in taka malo topla voda ugaja čebelam bolj nego vsaka druga. Da se pa voda ne usmradi, naj se prenovi vsak tretji dan, ter tudi mah ali volnata reč dobro ožmeta. Da se čebele na spomlad privabijo, dá se jim dvakrat, trikrat malo medu med vodo. Pozneje tega ni treba, ker bodo rade v tiho zavetje pit hodile, kolikorkrat jim bo treba. Kadar ni suše, in o poletnjem času mnogo rose pada, ni treba koritec nalivati, ker dobivajo potrebne vode povsod zadosti.

Tako umen čebelar ničesar v nemar ne pušča, ampak postreza svojim čebelam, s čimer le more; sme se pa tudi zanašati, da mu bodo obilno vračale, če bodo le sicer letina in druge okoliščine ugodne.

Razne reči.

* Zakaj krave izvržejo. Več let uže opazujejo, kako krave časi zaporedoma izvržejo. Časi se širi po hlevu ta nesreča kakor kuga, ki je nalezljiva. To je sedaj znanstveno dokazano.

Naleznina se nahaja v nožnici in v posteljčni tekočini ter je nekak poseben plesen ali glivica. Od petega do sedmega meseca upliva lahko breji kravi na plod tako, da pogine ter ga žival izvrže.

S cepljenjem so to do dobra dokazali. Rabili so v to svrhu takšne krave, ki so bile namenjene mesarju, pa uže poprej večkrat breje.

Ko so jim kužni plesen vcepili, povrgle so krave precej v 9, 10, 15 dneh, pa brez nobenega drugega uzroka, nego ker jim je bil kužni plesen vcepljen.

Kar takšne okužene krave povržejo, treba takoj iz hleva pospraviti, hlev razkužiti, spolovila brejih krav pa s karbolno kislino, sevda dosti zredčeno, do trikrat na teden izprati. S tem se uže veliko doseže.

Rabijo pa tudi karbolno kislino še tako, da jo kravam škropijo pod kožo, kar je po izkušnjah jako dobro.

Bila sta dva hleva, v vsakem po sedem krav, ki so lani vse povrgle, pa letos zopet ubrejile se.

Ž njimi se je poskušalo. Opomniti moramo, da so vselej po 2—4 krave povrgle, čeravno je bil hlev dobro razkužen. Poskušnje vršile so se pa tako, da so od 5. do 7. meseca brejosti vsakih 14 dni po 2krat ali 3krat rabili Pravayjeve brizgalnice ter karbolne kisline pod kožo ob vampovih straneh vbrizgali.

V sleharnem hlevu so pa edno kravo pustili pri miru ter jej niso nič karbolne kisline pod kožo švrkali.

Učinek bil je čuden: po šest krav v vsakem hlevu ni povrglo, ostali dve kravi pa sta obedva v 6. in 7. meseci povrgli.

V nekem drugem hlevu je 23 krav povrglo. Meseca julija so ondi 18 krav zdravili s karbolno kislino na povedani način. Ena krava je dva dni po prvem lečenju s karbolno kislino povrgla, drugih 17 pa ne. To zopet dokazuje, kako dobro sredstvo zoper kužno povrženje je kravam karbolna kislina.

Podučne stvari.

Ivan baron Kobencelj,

zgodovinska slika. Spisal Jakob Dimnik.
(Konec.)

II.

Bil je prav lep dan. Solnce se je pomikalo vedno naprej na nebni svod ter trosilo tople pramene na zemeljska tla. Vse je hitelo na prosto radovat se krasnega dné. Le car Ivan bil je, kakor uže navadno koncem življenja svojega, danes še posebno otožen, sam ni vedel čemu; tesno bilo mu je v prsih, kakor bi slutil, da se v njegovem dvoru kuje zarota zoper njegovo življenje. Ni se mu ljubilo ni jesti ni piti. Tudi govoril je ta dan izvanredno malo. Zamišljen hodi po sobi gori in doli. Le zdaj pa zdaj pogleda skozi okno na grajski vrt. Tu zapazi Kobenclja šetajočega se po krasnem parku. Dolgo časa gleda za njim. Na misel pride mu prvi sestanek ž njim in nehoté blagruje cesarja Maksimilijana, da ima tako zveste in udane poslance, kakeršen je Kobencelj. Koliko na slabšem je on, ki ima sicer nebroj v lice zvestih in odkritosrčnih, a za hrbtom zavistnih in kovarnih opričnikov. Premišljujočega to in tako poloti se še bolj gorjupa žalost, in da bi imel priliko, pregnal bi jo — kakor je to pogostoma činil — z moritvijo.

Kobencelj seveda ni videl carja; z duhom bival je daleč v domovini svoji. Bil je tako zamišljen, da ni opazil, kdaj je prišel polagoma korakajoč na drugi konec sprehajališča. Tu obstoji in se ozira na okrog. V bližnjem „kiosku“ bila so vrata na pol odprta. Kobencelj pogleda noter in uzre carjevega kancelarja, točaja in mnogo opričnikov. Bil je preplemenitega značaja, da bi